

Κατά τὸ πρῶτον ἔτος τῶν σπουδῶν αὐτοῦ ὁ κ. Σάουτσικὸς ἐσχολήθη, ἔχων ὡς συνεργάτην τὸν Ἑλληνα ἀρχιτέκτονα ἀρχαιολόγον Α. Ὁρλάνδον, εἰς τὴν σχεδίασιν ἀπάντων τῶν αὐτῶτι εὐρισκομένων ἀρχιτεκτονικῶν λειψάνων καὶ εἰς τὸν καταρτισμὸν γεωγραφικοῦ τοπογραφικοῦ διαγράμματος τῆς πόλεως. Ἐκ τῶν τεμαχίων τούτων, ἅτινα ἦσαν μέχρι τοῦδε ἀδημοσίευτα, ἀναφέρομεν τμήμα εὐμέγεθες θωρικοῦ θοίγκου ἀνήκον πιθανῶς εἰς βωμὸν τινα καὶ φέρον κατὰ τὰς μετώπας βουκρανον καὶ τρίποδα. Ἐκ τῶν συμβόλων τούτων εἰκάζεται ὅτι ὁ βωμὸς θὰ ἦτο τοῦ Ἀπόλλωνος ἢ τοῦ Διονύσου ἢ ἴσως ἀμφότερων, καθόσον ἔκ τε τοῦ Πausanίου καὶ τῶν εὐρεθέντων νομισμάτων εἶνε γνωστὴ ἡ λατρεία τοῦ Ἀπόλλωνος, μάλιστα δὲ τοῦ Διονύσου ἐν Ἀνδρῶν.

Ἀνευρέθησαν πρὸς τούτοις βάσεις καὶ κορμοὶ καὶ κιονόκρανα κίωνων καὶ παραστάδων, λίθοι ποικίλως ἐργασμένοι, βάθρα ἐπιθυμίων ἀναγλύφων καὶ γωνία τις μεγάλου οἰκοδομήματος, ἴσως ναοῦ τινος. Δυστυχῶς ἐπὶ τοῦ τελευταίου εἶνε ἐκτισμένη οἰκία.

Εὐρέθησαν ἐπίσης ἀνάγλυφά τινα ἐντεταγμένα ἢ ἀποκείμενα ἐντός οἰκῶν ἰδιωτῶν. Ἐκ τούτων σπουδαιότερα εἶνε ὁ κορμὸς λέοντος ἀρίστης ἐργασίας (ἴσως τοῦ 5ου π. Χ. αἰῶνος), κεφαλὴ νεαροῦ ἀνδρός, ἴσως Εὐδούλεως, γυναῖκος τοῦ Ρωμαϊκοῦ ἄγαλμα καὶ κορμὸς γυναικὸς ἀνδρός, ἀκέραιος καὶ φέρον μόνον κατὰ τὸν ἀριστερὸν ὤμιον τετράχιον ἱματίου. Ὁ κορμὸς οὗτος, ἐργασίας ἀρκετὰ ἐπιμελούς, εἶνε πεποιημένος κατὰ τὸν τύπον τοῦ Ἑρμοῦ τῆς Ἀνδρου. ὅστις καὶ αὐτὸς εὐρέθη παρὰ τὴν ἀκτὴν καὶ εἰς μικρὰν ἀπὸ τῆς θέσεως τοῦ ἀκέραιου κορμοῦ ἀπόστασιν.

Κατὰ τὰς τελευταίας ἡμέρας τῆς ἐν Ἀνδρῶν διαμονῆς αὐτοῦ ὁ κ. Σάουτσικὸς ἔσχε τὴν εὐτυχίαν νὰ ἀνεύρῃ μέγα ἐπιτύμβιον ἀνάγλυφον Ρωμαϊκῆς τέχνης, ὅπερ εἶχε πρὸ πολλῶν ἔτων σημειώσει ὁ Ρόσ, καὶ τὸ ὅποιον μὴ ἀνευρισκόμενον ἐξωρεῖτο ὡς ἀπολεσθὲν.

Τὸ ἀνάγλυφον, τεθραυσμένον κατὰ τὸ ἀνωτμήμα, ἔχει πλάτος μὲν 1 μέτρον, ὕψος δὲ σωζόμενον 1,80 μ. Παριστᾷ Ρωμαίαν θέσποιναν ἐλυσμένην λίαν ὑψηλά, σχεδὸν ἀμέσως ὑπὸ τοὺς μαστοὺς (οἶονεῖ κατὰ τὸν συρμὸν τῆς Αὐτοκρατορίας). Ἡ χεὶρ φαίνεται ὅτι ἦτο προσθετὴ, διότι φαίνεται ἡ ἐπιφάνεια τῆς προσαρμολῆς πρὸς τὸ σῶμα, ὡς καὶ ἡ ἐπὶ τοῦ μεταλλικοῦ συνδέσμου. Παρὰ τὴν θέσποιναν εὐρηται παιδίσκη, ἴσως θεραπαινίς, γονυκλινής, ἀλλ' οὐχὶ ἐν τῇ συνήθει στάσει τῆς δεξιᾶς τὸ ὑπόδημα, ἀλλὰ μᾶλλον, καὶ τούτο εἶνε τὸ σπουδαῖον, ἐν στάσει ἱκεσίας.

Ἡ ἀρχαία Ἀνδρος ὡς καὶ πᾶσα ἐλληνικὴ πόλις, εἶχε τὴν Ἀκρόπολιν αὐτῆς. Εὐρέθη δὲ αὕτη ἐν ἡ θέσει σήμερον κεῖται τὸ ναῖθριον τοῦ Ἁγίου Δημητρίου. Ἡ ἀκρόπολις αὕτη περιεβάλλετο ὑπὸ τείχους πάχους 2,50 μ. διακοπτομένου ὑπὸ τετραγώνων προεξοχῶν, τῶν Πύργων.

Τὸ τεῖχος τοῦτο ἦτο γνωστὸν εἰς τοὺς μέχρι τοῦδε ἐλαχίστους ἀσχοληθέντας περὶ τὴν ἀρχαίαν Ἀνδρον.

Ἐκεῖνο ὅμως ὅπερ δὲν ἦτο γνωστὸν μέχρι τοῦδε ἦτο ὁ περίβολος τῆς ἀρχαίας πόλεως. Ὁ κ. Σάουτσικὸς κατέβηκε ν' ἀνεύρῃ καὶ παρακολουθήσῃ τὰ λείψανα αὐτοῦ ἀπὸ τῆς Ἀκροπόλεως μέχρι τῆς θαλάσσης. Ἐχει σχῆμα τεθλασμένης γραμμῆς ἀκριβῶς ὁμοίας πρὸς τὴν τοῦ πίπτοντος κεραυνοῦ.

Πλὴν τῆς γνωστῆς ἐπιγραφῆς τοῦ ὕψους τῆς Ἰσίδος εὐρέθησαν εἰς διαφόρους οἰκίας καὶ ἄλλα, δυστυχῶς ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον, τεθραυσμένοι, ψιφίσματα κτλ.

Μεταξὺ τῶν δύο παραφύδων τῆς Κουβάρας σχηματίζεται κοιλίσκος τις, ὅστις φαίνεται ὅτι ἐχρησίμευεν ὡς λιμὴν τῆς πόλεως. Πράγματι δὲ ὑπὸ τὴν ἐπιφάνειαν τοῦ ὕδατος εἶνε εἰσὶν ἑρᾶτοι οἱ λίθοι, οἵτινες ἀπὸ τῆς ἐπὶ τὸν ἀρχαῖον μῦλον.

Ἡ μελέτη τοῦ κ. Σάουτσικὸς περὶ τῆς ἀρχαίας Ἀνδρου θὰ παρουσιάσῃ ὡς ἐναίσιμος ἐπὶ ἀρχαιολογικῇ διατριβῇ εἰς τὸ ἐν Βιέννῃ Αὐστριακὸν Ἰνστιτούτον

ΘΕΑΤΡΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

Θέατρον «Ὁλύμπια».

Τὸ «Καρνέ», νέα ἐπιθεώρησις ὑπὸ τοῦ νεαροῦ γελοιογράφου κ. Βώπτη, εἶχεν ἀρκετὴν ἐπιτυχίαν. Εἶνε μᾶλλον διάφορα νοῦμερα ἀσύνδετα, ἀλλ' ἀρκετὰ ἐλκυστικά, ἐπαίως δὲ ἀντικατέστησαν τὰ «Παναθήναια» τὰ ὅποια γηράσαντα πλέον, ὑπέκυψαν εἰς τοὺς νόμους τῆς φθορᾶς. Ἡ παρέλασις τῶν Ἀγγλῶν ναυτῶν, ἡ οἰκογένεια τῶν Ἑρασιτεχνῶν, οἱ μικροὶ συγγραφεῖς, οἱ ἑφεδρῶι τῶν γυμνασίων, αἱ ἀπογοητευμένοι Ἀρσακειάδες εἶνε χαριτωμένα. Ὁ κ. Ἰακωβίδης ὡς φρουρὸς τῆς τάξεως ἐσκόρπισε γέλοισιν, ὡς κωμικός δὲ τῆς Ἀλυσίδας τέλειος. Ἡ κ. Νίκα ὡς Ντροπαλή, ὡς Πόντος, ὡς Ἐπιθεώρησις ἐτραγουδῆσεν εὐμοῖαν. Ἡ Φύροτ ὡς ἀναμάλια Ἰριγένεια νοστιμιωτάτη, ὡς κοτσσιπόλα δὲ ἐδρηιούργησεν ἕνα ὑραιότατον τύπον, ὁ ὅποιος εὐφυστάτα ἀντεκατέστησε τὸν ρεπόρτερ καὶ τὸ Παράρτημα τῶν ἄλλων ἐπιθεωρήσεων. Ἡ σκηνὴ τῆς Ἠθικῆς μὲ τὸν Ραιολὶ καὶ τὸν Ἑρωτα—παραστατικὴ σάτυρα τῆς ἀνθρώπου ἠθικῆς—εἶνε τὸ ὑραιότερον νοῦμερον. Ἡ Ἐπιθεώρησις τελειώνει μὲ τὴν ἀπαραίτητον φαντασμαγορικὴν σκηνογραφίαν, ἥτις ἐδῶ ἀντὶ Ἀνθεστηρίων ἐπὶ τὸ νεωτεριστικώτερον εἰκόνας τὴν Λούνα Πάρκ.

Ἡθογραφία ἐνὸς ἀλκοολικοῦ δύναται κυριολεκτικώτερον νὰ ὀνομασθῇ παρὰ δρᾶμα τὸ νέον ἔργον τοῦ κ. Πολ. Δημητρακοπούλου «Στὴν ὀπερέττα». Ἐνας

ἀλκοολικὸς κατηγάγῃ τὴν περιουσίαν του καὶ τὴν προῖκα τῆς γυναῖκος του εἰς τὰς διασκέδας καὶ τὸ ποτό. Ἐβρᾷς μέχρι τοῦ σημείου νὰ μὴ ἔχῃ νὰ ἀγοράσῃ φάρμακα διὰ τὰ βαρύνοντα ἀσθενούσα παιδιὰ του. Καὶ ἡ γυναῖκα του, ἡ ὅποια εἶνε ἀπόροιστος τοῦ Ὁδείου, διὰ νὰ ἐξοικονομήσῃ τὰ πρὸς τὸ ζῆν ζῆται νὰ προσληφθῇ εἰς τὸν χορὸν ἐνὸς Μελοδραματικοῦ θιάσου. Ὁ διευθυντὴς τῆς Ὁπερέττας τὴν δέχεται ὑπὸ τὸν ὄρον νὰ γίνῃ ἐρωμένη του. Μὲ φρίκην ἀκούει τὸν ὄρον αὐτὸν ἡ τιμὴ γυναῖκα. Καὶ ἐν τῇ φρίκῃ τῆς σπεύδει νὰ τὸν ἀνακοινώσῃ εἰς τὸν ἄνδρα τῆς. Ἀλλ' ἐκεῖνος δὲν ἔχῃ τὴν δύναμιν πλέον ἀπὸ τὴν κατάχρησιν τοῦ οἶνοπνεύματος οὔτε νὰ σκεφθῇ. Καὶ τὴν σπρώχνει ὁ ἴδιος εἰς τὴν ἀτιμίαν, διὰ νὰ σώσῃ τὰ παιδιὰ του ποῦ πεθαίνουν. Αὕτη ἡ ὑπόθεσις ἡ ὅποια ἐκτυλίσσεται εἰς τὴν ἀπράξιν, εἶνε καὶ ἡ ὑπόθεσις ὅλου τοῦ ἔργου. Εἰς τὴν β' πράξιν γίνονται πρόδες φωνῆς καὶ ριζμημάτων ὑπὸ τοῦ διευθυντοῦ. Εἰς τὴν γ' βλέπει ὁ σύζυγος, μεθυμένος, τὴν γυναῖκα του μὲ τὸν διευθυντὴν, ἐτοιμαζόμενον νὰ τὴν ὀδηγήσῃ εἰς τὴν γκαρσονιέραν του. Ἐννοεῖ ὁ ἀλκοολικὸς τοὺς σκοποὺς τῶν. Καὶ ἐνῶ ἴσως ὁ θεατὴς ἀναμίνει εἰς ἐξαφνικὴν ἐκλαμψιν τοῦ λογικοῦ του νὰ σκοτώσῃ τὴν γυναῖκα του—καίτοι τῇ συναινέσει του ἐπρόκειτο νὰ ἀπιστήσῃ—ἡ τὸν διαφθερέα, αὐτὸς ροφᾷ ἀπλήρως ἕνα ποτήρι μπίρα, ἐνῶ πίπτει ἀποτόμως ἡ αὐλαία.

Τὸ ἔργον ἔχει δυνατὰς σκηνάς, ἀλλ' ἡ β' πράξις

καὶ ἰδίως ἡ γ' εἶνε ἀτροφικὰ εἰς ἐπεισόδια. Εἰς τὴν β' πράξιν εἰκονίζονται αἱ δοκιμαὶ τοῦ θεάτρου τοιαῦται ἐπεδείχθησαν καὶ ὑπὸ ἀλλων ἐπὶ σκηνῇς ἀπὸ τῆς «Ἀδριανῆς Λεκουβέρρε» μέχρι τῶν «Εἰρασιτεχνῶν» τοῦ κ. Κολοκοτρώνη. Ἀλλ' ὁ σκοπὸς τοῦ συγγραφέως ἦτο διὰ νὰ φανερώσῃ κατὰ τὰς δοκιμὰς ἀπτότερά τοὺς σκοποὺς τοῦ διευθυντοῦ τῆς ἐπερέττας καὶ νὰ παραλληλίσῃ εἰς τὸ δοκιμαζόμενον μέρος τὴν περιπέτειαν τοῦ ἀτυχοῦς πλάσιματος, τὸ ὅποιον ἀκουσίως ὑπὸ τῆς ἀνάγκης πιεζόμενον παραδίδεται χάριν τῶν παιδιῶν τὸν εἰς ἐραστὴν. Ἡ γ' πράξις εἶνε κἄπως ἀδύνατη εἰς χαρακτῆρας μεταδῶν διευθυντοῦ καὶ ἐρωμένης ἢ σκηνῇ ἔχει ἀνάγκην τονώσεως, ὡς ἀντιθέτως ὁ διαλογικὸς... μονόλογος τοῦ ἀλκοολικοῦ εἰς τὴν α' πράξιν δεῖται περικοπῆς.

Ὁ κ. Φύρστ θαυμάσιος ὡς ἀλκοολικὸς. Μὰς ἔδωσε ἕνα ψυχολογημένον τύπον φυσιογνωμικόν καὶ πανομοιότυπον μετὰ τὴν ζωὴν. Ἡ κ. Νίκα εἰς τὴν β' πράξιν, εἰς ἣν εἶχε κυρίως μέρος, ἔδειξε τὰ χαρίσματα τοῦ δραματικοῦ ταλάντου τῆς, τὰ ὅποια τόσον φιλαργύρων ἐπιδεικνύει, ἀφότου προσηλώθη εἰς τὴν Ἐπιθεώρησιν. Ὁ κ. Ἀσπενιώτης ὡς διευθυντὴς τῆς σκηνῆς χαρίεστατος.

Θέατρον Συντάγματος

Ὁ «Κινηματογράφος» ἔπαθε νεκροφάνειαν, ἀνστήθη καὶ πάραυτα ἐπανέπεσεν εἰς ἀφάνειαν. Αἱ ἐπιθεωρήσεις δὲν ὠφέλησαν. Καὶ ὁ θίασος ἐστράφη πρὸς ἄλλην ἐπιθεώρησιν, τὰ «Πανεγερτήρια» τοῦ κ. Λαΐου, ἀλλ' ἐστὰς ἄτυχος. Ἡ ἐπιθεώρησις αὕτη εἶνε ἢ χειροτέρα ἀπὸ καταβολῆς Ἐπιθεωρήσεων. Χωρὶς πνεῦμα, χωρὶς καλαισθησίαν, χωρὶς μουσικὴν τοῦλάχιστον ἱκανοποιητικὴν. Ἀν ἐξαιρήσῃ τις τὴν Κρητικοπούλα (Πλέσσα) καὶ τὴν κωμικὴν τοῦ Ζαππεῖου (Γαδρινλίδου)—δύο πρώτης τάξεως ὑποκρίσεις καὶ μιμήσεις ὀφειλομένης εἰς τοὺς ἡθοιοποιοὺς—ἔλουν τὸ ἄλλο ἔργον, ἥτο ἱκανὸν νὰ τρέψῃ εἰς φυγὴν καὶ τοὺς ἐπαρχιώτας ἀκροατάς. Εἰς τὰ «Πανεγερτήρια» ὑπάρχει καὶ ὀλίγον «Ραδάσι».

Θέατρον Κυδέλης

Ὁ κ. Παλέμης ἐνδαρρυνθεὶς ἀπὸ τὴν ἐπιτυχίαν τῆς «Γυναίκας» ἠθέλησε νὰ σκηνοποιήσῃ καὶ τὸ γνωστὸν ἐπεισόδιον τῆς ζωῆς τῆς Φρύνης. Ἡ κ. Κυδέλη, ἡ ὅποια ὡς γυναῖκα ἔδειξε τὰ χαρίσματα τοῦ σκηνικοῦ κάλλους τῆς, ἔπρεπε νὰ συνεχίσῃ τὴν ἐμφάνισιν τῆς καὶ ὁ ποιητὴς, διὰ νὰ ἐξασφαλίσῃ ὁμοίαν ἐπιτυχίαν τῆς περιουσίας, κατέφυγεν εἰς τὴν Φρύνην. Ἀλλ' ἡ Φρύνη ἂν συνεκίνησε τοὺς δικαστάς τῆς, εὖρε ψυχρὸν τὸ ἀκροατήριον μετὰ τρισχίλια ἔτη.

Πρόκειται περὶ παιγνίου κωμικοῦ, τὸ ὅποιον διακρίνει ἢ εὐρυθυμία τοῦ στίχου μόνον. Ἡ Φρύνη θέλει νὰ μάθῃ ποῖον κρίνει ὡς καλλίτερον ἔργον τοῦ ὁ Πραξιτέλης. Συννοεῖται μετὰ τοῦ Δημαγόρα, ὅστις ἀναγγέλλει ὅτι ἐξερράγη πυρκαϊὰ εἰς τὸ ἐργαστήριον τοῦ Πραξιτέλους καὶ ὁ Πραξιτέλης ὀρμεμφύτως ἐρωτᾷ ἂν ἐσώθησαν τὰ ἔργα του, ὁ Ἐρως καὶ ὁ Σάτυρος καὶ οὕτω ἀποκαλύπτεται ὅτι αὐτὰ ἐθεώρει ὡς ὑπέρτερα.

Τὸ ἔργον ἀρχίζει καὶ τελειώνει μετὰ τυρόπηττα—κάθε ἄλλο συμβολίζουσιν ἢ τὴν νοστιμιὰν τοῦ ἔργου.

Ὁ ποιητὴς—ὁ τόσον ἄλλως συμπαθὴς—προοιμαζόμενος τὴς παραστάσεως προανήγγειλεν ὅτι ἡ κ. Κυδέλη εἰς τὴν «Φρύνην» τοῦ θὰ παρουσίαζεν ἐπὶ σκηνῆς *νυχτὴ καὶ σῶμα* τὴν Φρύνην. Σῶματι ἴσως, ἀλλὰ ψυχῇ οὐδαμῶς, διότι ἡ «Φρύνη» δὲν ἔχει καλὴν σκηνικὸν πλεονέκτημα.

«Εἰς τὸ Τηλέφωνον»—δράμα δίπρακτον τῶν συγγραφέων de Lorde καὶ Foley. Εἶνε ἐξηγμένον ἐκ

διηγήματος, τὸ ὅποιον καὶ παρ' ἡμῶν ἔχει μεταφρασθῇ, ὑπὸ τοῦ κ. Ἀννίνου. Ὁ σύζυγος φεύγει ἀπὸ τὴν ἐσχόλῃν του ἐν ὥρᾳ κακοκαιρίας πηγαίνων εἰς τὴν πόλιν δι' ἐργασίας του. Ἐπυρελούμενοι τῆς ἀναχωρήσεως του κλέπται εἰσέρχονται εἰς τὸ σπῆτι, ὅπου μένει ἡ σύζυγος του μετὰ τὰ παιδάκια τῶν καὶ μίαν γηραιὴν ὑπηρετρίαν. Ἡ σύζυγος ἀναγγέλλει διὰ τοῦ τηλεφώνου εἰς τὸν ἄνδρα τῆς ὅτι ἀκούει κρότους, φρεσῖται. Ὁλὴ ἡ β' πράξις διεσάγεται διὰ τοῦ τηλεφώνου. Ὁ δυστυχὴς ἡθοιοποιὸς—Βονασέρας—σκιμένος ἐπὶ τοῦ μηχανήματος εἶνε ὑποχρεωμένος διὰ τὴν συγκεκριμένην φράσεων καὶ τῆς φυσιογνωμίας νὰ ἐκδηλώσῃ τὰ αἰσθήματα τῆς ἀνηλικίας, τοῦ τρόμου, τῆς ἀσπλησίας συμμετέχων τοῦ ἐπαπειλουμένου δυστυχήματος χωρὶς νὰ ἡμπορῇ νὰ κάμῃ τίποτε. Καὶ ἔταν χάνεται ἡ φωνὴ τῆς γυναίκας του, ἥτις πίπτει θύμα τῶν κακοποιῶν, ἀρίνη ἐξάλλος τὸ τηλεφώνον, ἐνῇ ἐπισθὲν του πίπτει ἡ αὐλαία. Εἶχε παιγθῇ πρὸ δεκαετίας ἀπὸ τὸν κ. Βονασέραν, ὅστις διακρίνεται εἰς τὸ ἔργον αὐτὸ τὸ ὅποιον εἶνε βασιανιστικόν, ἐξαντλητικόν, καὶ διὰ τὸν πρωταγωνιστὴν καὶ διὰ τὸ κοινόν.

Οἱ Εὐθυμοὶ σύζυγοι»,—συνεργασία Μὰρς καὶ Δεβαλλιέρ,—εἶνε χονδρσιδῆς φάρσα, μετὰ πολλὰς παρεξηγήσεις καὶ ἀστεῖα ἐπεισόδια μετὰ δύο οἰκογενειῶν, αἱ ὅποια κατοικοῦν εἰς τὴν αὐτὴν οἰκίαν. Οἱ σύζυγοι—εἰς ἀρχιτέκτων καὶ εἰς ἰατρὸς—ἀπαυῶσιν ἀλλήλους κατὰ παραδορῆν. Μία ἀλλαγὴ ἐπιγραφῆς προκαλεῖ κωμικὰς σκηνὰς καὶ τὴν ἀλλαγὴν τῶν συζύγων. Σκηναὶ τινες εἶνε ἀναιρά, ἀλλ' ἀπορημοῦσιν ἄλλαι σκορπίζουσαι εὐθυμίαν.

Ὁ κωμικώτερος τύπος εἶνε ἕνας ἀρεσιάνιος ταγματάρχης, τὸν ὅποιον ἐπιτυχῶς ὑπεκρίθη ὁ κ. Λένων.

Ὁ «Πρίγκηψ ἐκπαιδεύεται (L'education du Prince)» εἶνε ἀπὸ τὰ ὥρα-ότερα ἔργα—λέγουσιν αἱ ἐφημερίδες—τοῦ Ἀκαδημαϊκοῦ Ντοναί. Καὶ ἄλλαι προσθέτουν ὅτι τὸ ἔργον αὐτὸ συνετέλεσεν ὥστε ὁ Ντοναί νὰ γίνῃ Ἀκαδημαϊκός. Ἀν ἀληθεύει ἡ δευτέρα αὕτη πληροφορία, πολλοὶ Ἕλληνες συγγραφεῖς πρέπει νὰ γίνουν Ἀκαδημαϊκοί. Μία βασιλίσσα θέλει νὰ γλυττήσῃ ὁ νεαρὸς υἱὸς τῆς ἐγκαίρως μετὰ τὰς γυναῖκας καὶ τὸν ἐμπιστεύεται εἰς ἕνα διδάσκαλον... ἡθικῆς. Καὶ ταυτοχρόνως λαμβάνει διδάγματα ἡθικῆς καὶ τὸ κοινόν. Τὸ ἐξαιρετικόν εἰς τὸ ἔργον αὐτὸ εἶνε ὁ παράδοξος καὶ πρωτότυπος ρόλος τῆς βασιλίσσης, τὴν ὅποιαν ὁ συγγραφεὺς τοποθετεῖ εἰς Σιλιστρίαν διὰ τὸ ἀσκανδάλιστον. Δὲν εἶνε πρώτη φορὰ καθ' ἣν ἐν Γαλλίᾳ σατυρίζεται ἢ μάλλον ἐξευτελίζεται ἡ βασιλεῖα μετὰ τὰς ἡγεμονικὰς παρεκτροπὰς. Ἐπαίθησαν ἄλλως τε καὶ ἐδῶ οἱ «Γλεντζέδες»—μία ἀπὸ τὰς ἐπιτυχίας τοῦ κ. Ἀσπενιώτη, ὅστις ὑπόδυσται τὸν τέως βασιλεῖα τοῦ Βελγίου—ὅπως εἶπαν αἱ ἐφημερίδες.—Ἡ Κυδέλη ὡς βασιλίσσα διέπλεσεν ἕνα ρόλον ὁ ὅποιος θὰ μείνῃ μοναδικὸς διὰ τὴν λεπτότητα—μετὰ τὴν τὴν παραδόξως χονδρὴν φωνὴν τῆς—διὰ τὴν τελειότητα καὶ τὴν ἐλευθερίαν μετὰ τὴν ὅποιαν ἔπαιξε. Ὁλόκληρον τὸ ἔργον στηρίζεται εἰς τὴν βασιλίσσαν, ἡ ὅποια εἶνε ἐν εἰδος κοκκώτας ἐξηγενομένης, μετὰ σκανδαλώδεις φρασολογίας. Τὸ ἔργον ἀκατάλληλον διὰ δεσποινίδας καὶ διὰ τοὺς μὴ ὑπομονητικούς, διότι ἔχει παλλιολογίας καὶ τινες σκηνὰς μονοτόνους. Ἡ μετάφρασις ὑστέρησε πολὺ τοῦ πρωτοτύπου, τὸ ὅποιον χάνει μεταφρατεύμενον.

Ἡ ἰδέα ἥτις ἐνέπνευσεν εἰς τὴν συνάδελφον δεσποινίδα Εὐγενίαν Ζωγράφου νὰ γράψῃ τὸ δράμα τῆς «Ὅταν λείπῃ τὸ χρῆμα» εἶνε ἀξία μεγάλης προσοχῆς ἀπὸ κοινωνικῆς ἀπόψεως. Ἡ συγγραφεὺς ἠθέλησε ἀπὸ σκηνῆς νὰ παραστήσῃ ζωηρότερον τοὺς κινδύνους οὓς διατρέχει καὶ τὰς ἀπογοητεύσεις ἃς

Ἡ κ. Ε. Φύρστ ὡς Κοιτοπομπόλα εἰς τὸ «Καορέ».

(Σχεδιογράφημα Α. Βώιτη.)

δοκιμάζει μία κόρη, ἡ ὁποία ὅσα χαρίσματα πνευματικά καὶ ἂν ἔχῃ, εἶνε μοιραῖον νὰ τὰς ὑρίστανται, μετὰ τὰς κρατούσας παρ' ἡμῖν κοινωνικὰς προλήψεις περὶ ἑορασίας. Ἡ δὲ Ζωγράφου, καίτοι γνωστὴ τῆς σκηνῆς, ἀπερροφήθη ἀπὸ τὸ κοινωνικὸν πρόβλημα καὶ, εἰς τὸ ἔργον τῆς ἐνεφάνισε μᾶλλον τὰς σκέψεις τῆς παρὰ τὴν τέχνην.

Ἡ ἥρωὶς τοῦ ἔργου—τὸ κύριον πρόσωπον, περίε τοῦ ὁποίου τὰ ἄλλα κινουῦνται συμπληρωματικῶς, οὕτως εἶπεν—ἡ Ἄννα, ζῇ μετὰ τὴν μάμμην τῆς — λείψανον ἀριστοκρατικῆς οἰκογενείας — ἡ ὁποία ἀγαπᾷ τὴν ἐξ ἄλλου τέκνου ἐγγονὴν τῆς Παλλοῦς. Ἀμφότεραι ὑποβλέπουν ἢ μᾶλλον μισοῦν τὴν Ἄνναν, ἥτις εἶνε ὡ-

ραιότερα τῆς Παλλοῦς. Οἱ μνηστῆρες ἐλκύονται πρὸς τὴν Ἄνναν, ἀλλὰ λείπει τὸ χρῆμα. Καὶ καθένας τῶν ὑποχωρεῖ. Καὶ φαίνεται ἡ ἐλλείψις τοῦ εἰλικρινοῦς αἰσθηματος, διὰ τοῦ ὁποίου ἡ συγγραφεὺς ἐξευτελίζει τοὺς ἄνδρας, μετὰ τὴν ἡκιστα ἀδρόν. Ὁ ἓνας διαλύει τὴν μετὰ τῆς Ἄννας μνηστείαν, ὁ ἄλλος τὴν τελευταίαν στιγμὴν τὴν ἐγκαταλείπει διὰ νὰ μνηστευθῇ ἀκαριαίως σχεδὸν τὴν ἄλλην ἐγγονὴν διότι ἔχει χρήματα, ἓνας τρίτος, ὅστις συμπαθῶν πρὸς τὰ ἀτυχήματα τῆς Ἄννας προσφέρεται νὰ τὴν προστατεύσῃ, ζητεῖ ὡς ἀντάλλαγμα τὴν τιμὴν τῆς. Ἐνὰ περιβάλλον γεμᾶτον ἀνηθικότητος· καὶ ἡ Ἄννα μισουμένη ἀπὸ τοὺς οἰκείους, ἀπογοητευμένη ἀπὸ τὴν ἀνδρικήν

ποταπότητα λύει τὰ δεσμά τῆς κοινωνικῆς ἀλύσεως, φεύγει ἀπὸ τὸ σπῆτι, καὶ πηγαίνει νὰ ἀνοίξῃ μὲν «μὲ τὰ νύχια τῆς» τὸν δρόμον τῆς ζωῆς, πηγαίνει νὰ ἐργασθῇ, νὰ συναντήσῃ τὴν ἀλήθειαν, νὰ ζήσῃ τιμῶς.

Τεχνικῶς τὸ ἔργον ὑστερεῖ εἰς σκηνὰς τινάς, μολοντοὶ ἡ δύναμις δὲν λείπει. Λεπτομέρεια τινὲς ἐχρῆζοντο μείζονος προσοχῆς καὶ ψυχολογίας, χάριν τῆς γενικωτέρας ἐντυπώσεως. Ἐν τῷ συνόλῳ ὅμως τὸ ἔργον ἔχει πολλὴν ἀλήθειαν. Ὅτι ἐκτυλίσσεται ἐν αὐτῷ συμβαίνει ἀληθῶς ἐν τῇ κοινωνίᾳ ἡ ἀλήθεια αὐτὴ συνετέλεσεν ὅπως οἱ θεαταὶ αἰσθανθοῦν κάποιαν δυσφορίαν διὰ τὴν οἰκογενειακὴν ἀσποργίαν ἣτις κυριαρχεῖ καὶ τὴν ἀνδρικὴν ἀσυνειδησίαν ἣτις μάλιστα περὶ αὐτὴν, διότι λείπει τὸ χρέμα. Ἀλλ' ἀνεξαρτήτως τῆς ἐντυπώσεως αὐτῆς, ἣν προσκάλεσαν ὅλοι αὐτοὶ οἱ ἀντιπαθητικοὶ ρόλοι, ἐχειροκροτήθη ζωηρότατα καὶ κατ' ἐπανάληψιν ἡ συμπάθης συγγραφεὺς ἣτις ἐθίξε ζήτημα ζωτικόν, ἀντὶ νὰ καταναλώσῃ τὴν μελάνην εἰς ἀνιάρως αἰσθηματολογίας.

Ἡ ὑπόκρισις μετριωτάτη.

★

Θέατρον Κοτοπούλη

Ἡ μετάρρασις τῆς «Ἰριγένειας» τοῦ Μωρεῆς ἦτο διπλοῦν τόλμημα. Πρῶτον, προκειμένου νὰ μεταφρασθῇ ἡ Ἰριγένεια τοῦ νεωτέρου Ἑλληνος ποιητοῦ ἔπρεπε νὰ ἀπλοποιηθῇ κατὰ τὴν γλῶσσαν ἀπ' εὐθείας ὁ Εὐρυπίδης. Ὅταν κάποιοι Ἀθηναῖοι λόγιοι ἐζήτησε τὴν ἄδειαν τοῦ Μωρεῆ διὰ νὰ μεταφράσῃ τὴν «Ἰριγένειάν» του, ὁ ποιητὴς τὸν παρέπεμψε νὰ πάρῃ τὴν ἄδειαν ἀπὸ τὸν ... Εὐρυπίδην. Δεύτερον, διότι ἡ μετάρρασις ἦτο ἀπαισίως μιλλιάρη, ἔχουσα λέξεις αἰτινὰς προσκάλεσαν τὴν ἀγρίαν τοῦ ἀκροατηρίου, τὸ ὅποιον καὶ ἐσφύριξε τὸν ἀσεδῆ μιλλιάρην, ὅστις εἶνε τοῦ γνωστοῦ ποιητοῦ Παλαμῆ ὁ νεαρὸς υἱός. Λέξεις ὅπως ἀγελιάδης, ἀναμυλιάρα, σφαχτάρι, ὁ Δίας εἶνε ἐμετικά, καὶ μάλιστα ἀκουόμεναι εἰς ἀρχαῖον ὄφρα. Ἡ δεσποινὶς Κοτοπούλη, ἣτις δυστυχῶς φαίνεται παρσαυμένη ἀπὸ μιλλιάρους τινὰς, ἐδιδάχθη ἀπὸ τὸ κοινὸν ὅτι δὲν ἐπιτρέπεται νὰ περιφρονῇ τὴν καλαισθησίαν καὶ νὰ ὀργιάζῃ ἐπὶ τῆς γλώσσης, διότι ὅταν δέχεται νὰ παίξῃ τοιαῦτα ἐξαμυδιώματα εἶνε καὶ αὐτὴ συνέννοχος.

Ὡς πρὸς τὴν ὑπόκρισιν, μόνον ὁ κ. Παπαγεωργίου ἐν μέρει δὲ ἡ δ. Κοτοπούλη καὶ ἡ δ. Παπαχρήστου ἤξευραν νὰ ἀπαγγελοῦν.

Ἡ «Φωτιές τοῦ Αἰγιά νη» εἶνε ἀπὸ τὰ καλύτερα ἔργα τοῦ Σούδερμαν, μὲ ἀπλὴν ἀλλὰ τεχνικὴν πλοκήν, μὲ βαθὺν συμβολισμόν, ἀλλὰ καὶ μὲ ἑλὴν τὴν ἐκδηλώσιν τῆς ἀληθινῆς ζωῆς. Ἐνας ἀστός ἀνατρέφεται μὲ τὴν κόρην του καὶ μίαν κόρην Τσιγγάνας, συγκατοικεῖ δὲ μαζὶ του καὶ ὁ υἱὸς τοῦ ἀδελφοῦ του, ὁ ὅποιος πρόκειται νὰ ὑπανδρευθῇ τὴν κόρην, ἀλλ' αἰσθάνεται ἐν τούτοις ἔρωτα πρὸς τὴν κόρην τῆς Τσιγγάνας. Ἀλλ' ὁ γάμος θὰ γίνῃ καὶ τὸ αἶσθημα τοῦ εἶχε σχεδὸν ὑποχωρήσῃ, ὅταν μὲ τῆς φωτιέας τοῦ Αἰγιά νη ἐξυπνὰ καὶ τὸ παλαιὸν αἶσθημα. Κατὰ τὴν λαϊκὴν παράδοσιν, ἐκεῖνος ὁ ὅποιος θὰ φιλήσῃ, ὅταν ἀνάδουν ἡ φωτιὰ τοῦ Αἰγιά νη μίαν κόρην θὰ εἶνε σύντροφός της εἰς ἑλὴν τὴν ζωὴν. Καὶ ὁ νέος λησμονῇ τὴν μελλοντοφονίαν εἰς τὰς ἀγκάλας τῆς Τσιγγανοπούλας. Ὁ ἔρως κυριαρχεῖ, ἀλλ' ὁ γάμος μὲ τὴν ἀλλήν ἐν τούτοις γίνεται καὶ ἡ κόρη τῆς Τσιγγάνας φεύγει ἀπὸ τὸ σπῆτι.

Τὸ ἔργον ἐκρίθη κουραστικόν, ἴσως διότι δὲν ἀνταποκρίνεται εἰς τὰ ἰδικὰ μας ἥθη.

Ἡ δ. Κοτοπούλη ἀνεδείχθη ἀξία τοῦ δυσκόλου ρόλου τῆς ἑπαιεῖς μὲ πολλὴ αἰσθησιμότητα, μὲ ἑκφρασίαν, μὲ μίαν ἐνότητα ὑποκρίσεως, ἡ ὁποία ἦτο ἀρκετὰ ἐντεχνος εἰς τὰ ἀγωνιώδη μέρη. Ὁ κ. Παπαγεωργίου ἑπαιεῖς μὲ

Μ. Ἰακωβίδης

δύναμιν, ἡ δεσποινὶς Παπαχρήστου μὲ πολλὴν ἀφέλειαν ἀνάλογον τοῦ ποιητικοῦ καὶ συμπαιεστατοῦ μέρους τῆς. Ὁ κ. Ροζάν ὡς πάστωρ ἄριμπος

Μετά τὸν Μωρεῆ καὶ τὸν Σούδερμαν καὶ ἐν διαλειμμάτων... ἔξωμον Ὁ «Κόκκορας», ἡ φάρσα τοῦ Ἀκαδημαϊκοῦ Ζουμακοῦ, ἀκαταλληλοτάτη διὰ δεσποινίδας, καὶ ὅμως ἐπ. ναυηρέεσσα χάρις εἰς τὸν ὕπνον τῆς Ἀστυνομίας. Καμμία πρωτοτυπία τοῦ ἔργου. Αἰώνια ἀπιστία. Οἱ σύζυγοι θέλουν νὰ ἀποσπάσουν τὸν μονάκριβον υἱὸν τῶν ἀπὸ τὰς ἀγκάλας μιᾶς κοκότης. Καὶ ἔρχεται εἰς τὴν μητέρα ἡ μεγαλοφυῆς ἰδέα νὰ τὴν ἀντικαταστήσῃ μὲ τὴν σύζυγον, ἐνὸς συγγενοῦς, ὥς ὅτου ὁ υἱὸς ἀπομακρυνθῇ Ὁ σύζυγος πείθεται καὶ δέχεται τὸ παιγνίδι. Ἀλλ' ὁ νεαρὸς Δὸν Ζουάν ἐπιωφελεῖται τῆς εὐκαιρίας καὶ εἰς μίαν στιγμὴν καὶ ἦν πρόκειται ἀληθινὰ νὰ παρασυρθῇ ἡ ἐπίπλαστος ἐρωμένη, καταφθάνει ὁ σύζυγος, ἀλλ' ἡ εὐκολὸς ἐπὶ σκηνῆς δικαιολογία τῆς ἀποπείρας, ἐπαναφέρει τὴν γαλήνην. Ὁ κ. Παλιούρας ὡς πατὴρ προσπαθῶν νὰ σώσῃ τὸν υἱὸν καὶ πίπτων ὁ ἴδιος εἰς τὴν παγίδα τῶν θελγῆτρων τῆς Νινί καὶ ὁ κ. Γονίδης ὡς ἀπατῶμενος σύζυγος ἐσκόρπισαν ἄρθονα γέλοια.

Ἐὰν εἰς τῆς «Μπλόφας» αἱ ὁποῖαι ἐσημείωσαν τὴν πρώτην ἐπιτυχίαν τοῦ κ. Συναδινοῦ ὑπῆρχε τὸ ἐνικὸν εἰς τὴν ὑπόθεσιν καὶ τὴν πλοκήν—ἐμοῦς συχνότατα ἀπαντᾷ κανεὶς εἰς τὰς Γαλλικὰς φάρσας—εἰς τοὺς «Ταρταρίνους» τὴν δευτέραν ἐπιτυχίαν εἰς ἑλᾶσσαν—ὁ συγγραφεὺς ἐφάνη πλησιάζων πρὸς τὰ ἰδικὰ μας ἥθη. Τοῦς ἥρωας τοῦ ἑλαδὸς ἀπὸ τὴν Ἑλλ. κοινωνίαν καὶ τοὺς παρουσίασε ἀρκετὰ καλά. Ἐκ τῶν Ταρταρίνων οἱ ὁποῖοι ἀφθονοῦν τρεῖς τύπους σατυρίζει: Τὸν σύζυγον, ὅστις δι' ἐν στραβοκύταγμα πρὸς τὴν γυναῖκα του μονομαχεῖ καὶ ἐνῷ πηγαίνει εἰς τὸ πεδῖον τῆς τιμῆς ἐπιτρέφει... μεθυμένος καὶ ὅστις ἀπειλεῖ θεοὺς καὶ δαίμονας διὰ τὴν συζυγικὴν του τιμὴν, καθ' ἣν στιγμὴν ἡ γυναῖκα του ἀνταλλάσσει τὸ, τέ-

ταρτον ασπασμόν. Τὸν ποιητὴν τὸ ὅποιον δέρει ἀμά-
θει καὶ ἔως περιρροεῖ τοὺς μεγάλους ποιητὰς καὶ
ὅστις ὑπολαμβάνει ἑαυτὸν κατακτητὴν γυναικῶν
καρδιῶν, ἐνῷ αἱ γυναῖκες ἐνοχλοῦνται διὰ τὴν παρου-
σίαν του. Τὸν ἐπιπόλαιον διπλωματικὸν ὑπάλληλον
ὅστις ὑποκρίνεται οἰκιστὴν μετ' ἑλπίδας τοὺς ἐπισχί-
μους.

Ἡ α'. πράξις εἶναι πολὺ καλὴ καὶ τελειώνει πρω-
τοτύπως. Ἡ β'. εἶναι ὑποδεστέρα. Ἡ γ'. διδούσα εἰς
τὸ ἔργον τὸν χαρακτηρισμὸν τῆς φάρσας εἶναι πλήρης
κωμικῶν καὶ γοργῶν ἐπισποδίων, ἡ μᾶλλον ἀπροό-
πτων ἐμφανίσεων ἑλῶν τῶν Ταρταρίνων, ἐνῷ ὁ ἐλι-
γώτερον τῶν ἄλλων φαντασιόκοπος ἔχει εἰς τὸ γρα-
φεῖον του κρυμμένην τὴν γυναῖκα τοῦ φοβεροῦ ἀερομο-
νομάχου. Ἐν ἀνοιγμῷ τῆς θύρας δίδει τὴν λύσιν ἣν
δικαιολογεῖ ἡ τυχαίως ἀποκαλυφθεῖσα σύζυγος καὶ
ἐξ ἥς δικαιολογίας μένουσιν ἔλοι εὐχαριστημένοι.

Οἱ τύποι εἶναι εὐφύως διαγεγραμμένοι καὶ αἱ ἐφευ-
ρέσεις ἐπιτυχῆς καὶ πρωτότυποι. Ἐκ τῶν ἡθοποιῶν
καλλίτερα ἔταις ὁ κ. Ἀργυρόπουλος.

★

Ἐκτὸς τῶν ἔργων, τὰ ὅποια ἀναφέραμεν, εἰς τὰ
λαϊκὰ θεάτρα ἐπεκράτησε Βαθυλωνία. Κοπακάκης,
Φωτᾶκης, Γκαστῆς, Λαΐος, Λουκόπουλος, Πανεγερτή-
ρια, Ἀνορθωτήρια, Ξεσκονηστήρια τοῦ . . . Δημοτικοῦ
Θεάτρου, Σκαπαναχία, Μοδιστροῦλες, τὸ Διάγγελ-
μα τοῦ Προέδρου, Στὸ χωρισμό, ὁ Γέρο-Δεκαπέντε.
Σίμ-Χάμ-Ἰάφελ, Τὸ αἷμα τῆς φυλῆς μας, Παπα-
φλέσσας, Ματρώκος καὶ Κανάκης, ὁ Φουντούκης, οἱ
Μυλωνάδες — εἰς οὓς θὰ παρῇ βέβαια καὶ τὸ Συμ-
βούλιον τῆς Ἀρχαιολογικῆς Ἑταιρείας — εὐεργετικὰς
χάρις εἰς τὰς ὁποίας ἐξεμύτισαν καὶ τὰ δυστυχημένα
εφέτος «Παναθήναια» κ.λ.π.

— Θιάσος ὑπὸ τοὺς κ. κ. Λαλασόνην καὶ Φιλιπ-
παῖον παριστάνει εἰς τὸ Τράνσβαλ.

— Τὸν Ὀκτώβριον ἀναχωρεῖ διὰ Σμύρνην ὁ θιάσος
τῆς Κυβέλης· εἰς τὰς 20 Σεπτεμβρίου ἐπίσης θὰ με-
ταβῇ εἰς Σμύρνην ὁ θιάσος Νίκια-Φύρστ-Λεπενότου.
Ὁ θιάσος τῆς Κοτοπούλης μεταβαίνει εἰς Βουλγαρίαν,
Ρουμανίαν καὶ Ρωσίαν.

— Εἰς τὰς Πάτρας ἐξακολουθεῖ παραστάσις ὁ θιάσος
ὑπὸ τῶν κ. Οἰκονόμου.

Υ ΓΡΑΜΜΑΤΑ ΚΑΙ ΤΕΧΝΑΙ Υ

Ἡ διεθνὴς ἔνθεσις τοῦ ἐν Γαλλίᾳ περιοδικοῦ Τύπου,
κατὰ ἀνηγγελίαν, διοργανοῦ διεθνῆς Συνέδριον εἰς Παρι-
σίους τὴν 27, 28, 29 καὶ 30 Ὀκτωβρίου.

Ἐπίσης ἀπὸ τῆς 2 Μαρτίου μέχρι 31 Ὀκτωβρίου 1913
συγκροτεῖται καλλιτεχνικὸν Συνέδριον καὶ ἔκθεσις Ὁραίων
Τεχνῶν εἰς τὴν Φλωρεντίαν.

Εἰς ἀμφοτέρω ἐκλήθη γὰρ συμμετάσχη καὶ ἡ Ἑλλάς.

★

Εἰς τὴν Βουλγατίστην ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ τοῦ συνελλόντος
ἐκεῖ Συνεδρίου τῶν ὁπαδῶν τῆς γλώσσης Ἑσπεράντο,
ἐδόθη εἰς τὴν ἀκτὴν τοῦ θεάτρου «Οὐρανίας» τὸ δράμα
τοῦ Φράντς Ἑρτεσεγ «Οἱ τρεῖς σωματοφύλακες» εἰς
τὴν γλῶσσαν Ἑσπεράντο. Τοὺς ρόλους τοῦ ἔργου ἐπαιξάν
μέλη τοῦ συνέδριου.

★

Τὴν 26ην Αὐγούστου ἐγένοντο τὰ ἀποκαλυπτήρια προ-
τομῆς τοῦ Μακεδονομάχου ἀνθρωπολογικοῦ τοῦ πεζικοῦ
καπετῶν Φοῖφα (Ζαχαρίου Ἀνδρέου ἢ Παπαῶ) εἰς
τὴν γενέτειραν αὐτοῦ Πατανακίαν τῆς Κιόνουρας.

— Τὸ «Κορόϊδο» τοῦ Φεντῶ εἶναι φάρσα κοινοτάτη,
παρὰ τὴν φήμην τοῦ συγγραφέως. Ἐδῶσαν ζωὴν ὁ κ.
Χαλκιοπούλος ὡς σύζυγος μιᾶς κωφῆς καὶ ἡ Κυβέλη
ὡς ἀδικημένη σύζυγος, θέλουσα νὰ ἐκδικηθῇ τὸν ἄνδρα
τῆς.

— Ὁ συμπαιῆς ἡθοποιὸς τῶν «Ὀλυμπίων» κ. Μ.
Ἰακωβίδης, υἱὸς τοῦ διαπρεποῦς ζωγράφου, κατέκτησε
τὰς γενικὰς συμπαιεῖς, αἵτινες ἐξεδηλώθησαν ζωη-
ραὶ κατὰ τὴν εὐεργετικὴν του. Ἢ ἰδιοφυῖα του ἰδίως
εἰς τὰς ἐπιθεωρήσεις ἐφέτος ἐξεδηλώθη ἁδρότερα. Ὡς
«Μπιμπίκος» καὶ ὡς «Μαῦρος Γάτος» εἰς τὰ «Πο-
ναθῆναια», ὡς χωροφύλας καὶ ὡς κωμικός τῆς Ἀλυσ-
σίδας εἰς τὸ «Καρνέ» εἶχε ζηλευτὰς ἐπιτυχίας. Ὡς
κωμικός ἔχει λεπτότητα, δὲν εἶναι δὲ καθόλου μονό-
τονος· ἔχει τὴν δεξιότητα νὰ δημιουργῇ κωμικούς
τύπους ἀληθεῖς ἀλλὰ καὶ μὲ καλλιτεχνικὸν γούστο καὶ
κατόπιν ἰδίας παρατηρήσεως.

— «Φλωρεντινὴ Τραγωδία», τὸ ὥραιον καὶ δυνατόν
ἔργον τοῦ Ὁσκάρο Ουαίλδ ἐπαίχθη καὶ ἀπὸ τοὺς δύο
δραματικούς θιάσους. Εἰς τὸν θιάσον τῆς Κυβέλης,
ἐπαίξε ἀνώτερα ἀπὸ τὸν κ. Ροζάν ὁ κ. Βονασέρας ψυ-
χολογικώτερα καὶ τεχνικώτερα, εἰς δὲ τὸν θιάσον Κο-
τοπούλη ἡ δ. Κοτοπούλη ἀνώτερα τῆς κ. Κυβέλης.
Ὁ κ. Παπαγεωργίου καλλίτερος τοῦ κ. Γαβριηλίδου
ἂν καὶ ὑπὲρ τὸ ὅσον λυρικός.

— «Νὰ μὴ τριγυρῇς θεόγυμνη», κωμῶδια μονόπρα-
κτος τοῦ Φεντῶ ἐπαίχθη μὲ ἀρκετὸν μπερὶ εἰς τὸν
θιάσον Κυβέλης. Εἶναι εὐθυμοστάτη σάτυρα ἐνὸς παρα-
ξένου καὶ ζηλοτύπου συζυγοῦ. Ἢ Κυβέλη εἰς τὸν
ρόλον τῆς.

— «Ἢ Κονβεράντα» κωμῶδια μπρόπρακτος τοῦ
Provins ἐπαίχθη εἰς τῆς Κοτοπούλης τὸ θέατρον.

— Ταυτοχρόνως ἐπαίχθη μία κωμῶδια «ὁ Κύριος
Ἐπιθεωρητής» στηριζομένη εἰς τερστίαν ἀπιθανότη-
τας, κατάλληλος διὰ τα... μικρὰ παιδιὰ.

— Εἰς τὸ θέατρον ἦδη ἡ χαρακτηριστικώτερα κω-
μικὴ εἶναι ἀναντιρρήτως ἡ κυρία Φυρστ. Κόρη καὶ
σύζυγος δραματικῶν ἡθοποιῶν, εἶναι κατὰ περιεργον
τῆς φύσεως ἰδιοτροπίαν ἡ δημοφιλεστέρα ἀντιπρόσωπος
τοῦ γέλωτος. Ἢ ὁμιλία τῆς, αἱ χειρνομίαι, ἰδίως αἱ
κινήσεις κινεῖν ἀβίαστον τὸν γέλωτα, ἐν συνόλῳ δὲ ἡ
ἀρίστη ἡθοποιὸς χαρακτηρεῖται χαριέστατα καὶ πρόσωπα
καὶ δίδει τύπους σχεδὸν τελείους.

Ἀφίκετο ἐκ Παρισίων ἡ διακεκριμένη ζωγράφος δε-
σποινὴ Σοφία Λασκαρίδου, ἥτις θὰ ἐπανέλθῃ καὶ πάλιν εἰς
Παρίσιους, ἐνθα διατηρεῖ ἴδιον ἐργαστήριον. Περὶ τῶν
ἔργων τῆς ὁ γνωστὸς κριτικὸς Salomon ἐδημοσίευσεν εἰς
τὴν «Gazette» κολακευτικὸν ἄρθρον.

Ἀφίκετο ἐπίσης ἡ δεσποινὴ Ἀλέα Σχορδέλη, τελειο-
ποιηθεῖσα εἰς τὴν διακοσμητικὴν.

★

Ὁ κ. Θ. Θωμόπουλος ἐφιλοτέχνησεν ἐπιτυχῇ προτο-
μὴν τῆς συναδέλφου του καλλιτέχνιδος δεσποινίδος Ἀγγελ-
ικῆς Στεφάνου.

★

Ὁ Φιλολογικὸς καὶ Καλλιτεχνικὸς Σύλλογος Σμύνης
προεκήρυξε τὴν Α' Καλλιτεχνικὴν αὐτοῦ Ἐκθεσιν, γε-
νησομένην ἐν Σμύρῃ τὸν προσεχῆ μῆνα.

Ἡ Ἐκθεσις θὰ περιλάβῃ τοῖα τμήματα: Ζωγραφι-
κῆς, Γλυπτικῆς καὶ Ἀρχιτεκτονικῆς.

Προσκαλοῦνται ἅπαντες οἱ κατ' ἄπασαν τὴν Ὀθωμ.
Αὐτοκρατορίαν, τὴν Αἰγυπτὸν καὶ τὴν Ἑλλάδα καλλιτέχ-
ναι ὅπως συμμετάσχωσι.